

Априлци, Шипка, Габрово, Елена, Трявна; както и градовете по поречието на р. Места – Гоце Делчев, Белица и др.

Подобно на общините, с най-голямо нарастване в пунктове (над 15) се отличават градовете, попадащи в *Източна Стара планина* – Твърдица, Котел, Шивачево, Върбица, Антоново, в *Задбалканските котловини* – Николаево, Мъглиж, Гурково, Баня, Павел баня; в Североизточна България – Ветово, Сеново, Каварна; в *Северозападна България* – Берковица, Роман, Лом, Вършец, Белоградчик, и останалите са пръснати в цялата страна – Ихтиман, Ракитово, Ахтопол, Стралджа, Луковит, Трън, Симеоновград, Септември, Самоков, Средец, Любимец, Меричлери, Брезово. Независимо от това броят на ромското население се формира основно в средните (30-100 хил. г.) и големите (над 100 хил. г.) градове. В тях живеят близо 50 % от ромското население от всички градове в страната, но неговият относителен дял е нисък (2-5 %), с изключение на Лом (18,6 %) (през 1992 г. – 31 133 г.; през 2011 г. – 22 507 г.), Кюстендил (9,1 %), Сливен (7,2 %), Видин (6,3 %). В категорията на малките градове (10 хил.–30 хил. г.) са съсредоточени 29 % от ромите, като в някои от тях те надвишават 10% – Ихтиман, Берковица, Каварна, Луковит, Самоков, Провадия, Айтос, Велинград и др. В категорията на много малките градове (под 10 хил. г.) е концентрирано 23 % от градското ромското население, но относителният дял в тях е най-висок (над 10 % и над 20 %).